

[Thestrup.]

nationalbank, under bruttoudgift og netto-udgift er opført statens kasseoverskud med 167.968.975 kr. Når man ser på pag. 627-28, vil man se, at af dette beløb er der, som det naturligvis er det høje ting bekendt, disponeret over de 50 mill. kr., idet disse jo skal afskrives på den i henhold til lov nr. 332 af 19. december 1959 udstedte forskrivning til Danmarks nationalbank. Det er altså med modifikation, man kan tale om et kasseoverskud på 167 mill. kr.

Det andet eksempel, jeg vil nævne, synes mig mere farligt, men jeg nægter ikke, at finansudvalget, så vidt jeg erindrer, har givet sit samtykke dertil. Det drejer sig om den grønlandske konjunkturreguleringsfond. Det er jo en fond, hvori overskud og underskud fra den grønlandske salgorganisation indgår. De overskud, der tidligere er gået ind, er jo brugt. Sidste år budgetteredes der med et tab på lige ved 3 mill. kr. og i år med et tab på lidt over 3 mill. kr. Egentlig er altså statens tilskud til driften af den kgl. grønlandske handel 3 mill. kr. større, end hovedtallene på pag. 66 udviser. Mon det ikke var klogere nu straks at føre disse beløb op som tab i stedet for at lade tabene summere sig op i en årrække?

Jeg skal ikke nævne flere eksempler, måske er der forklaring på dem, måske er de kun enkeltstående. Men mon ikke betegnelsen sparebudget er en lidt for venlig betegnelse for dette — vort hidtil dyreste — statsbudget?

Når jeg skal samle mine indtryk, må jeg sige, at jeg er bange for, at budgettet ikke er tilstrækkeligt realistisk, at det er for stort i forhold til nationalproduktet, og at der er tegn på, at det ikke i særlig grad er et sparebudget.

Nu er forholdet det, at der jo ikke kan være tvivl om, at det er nødvendigt for det offentlige at spare. Det er regeringen, der skal bringe budgettet i overensstemmelse med, hvad vi kan bære. En regering kan ikke overlade til oppositionen at komme med de lovforslag, der betyder nedskæring. Vi ved alle, at det ikke er populært at skære ned, og at det parti eller den, der skærer ned, taber stemmer.

Hvis der kæmpes så stærkt mellem regering og opposition om stemmer, at ingen af dem vil gøre det rigtige af frygt for at tabe

stemmer, så er landet, ja, jeg havde nær sagt så er fædrelandet i vanskelighed, men også folkestyret er i vanskelighed. Jeg vil tro, at vi i virkeligheden alle, når det skal være, er villige til at se bort fra stemmerne og gøre det nødvendige, og jeg håber, at regeringen forstår sin pligt og sin ret til at gå i spidsen.

Nu har vi jo haft den økonomiske debat om vore økonomiske forhold i almindelighed, men det må være naturligt her ved finanslovbehandlingen at nævne nogle problemer, der vel er af almindelig økonomisk art, men som har en ganske særlig sammenhæng med budgettet.

Jeg vil for det første rejse det spørgsmål, om vi her i tinget, når vi vedtager love eller træffer beslutninger, gør os disse loves og beslutningers økonomiske konsekvenser klar. Jeg ved, at regeringen ofte i lovforslagene angiver, hvad lovene vil koste, men jeg er bange for, at vi i udvalgene, når vi foreslår ændringer, ikke altid gør os klart, at det medfører forøgede udgifter, og hvor store disse udgifter er.

Må jeg for det andet henlede opmærksomheden på det farlige ved refusionsordninger. Når én myndighed bestemmer og en anden betaler, har udgifterne en tilbøjelighed til at blive for store. Jeg er klar over, at vi ikke kan komme af med dem alle; men mon vi dog ikke skulle undersøge mulighederne for at afvikle nogle af de værste?

For det tredje vil jeg gerne nævne muligheden for en indskrænkning af personale i den offentlige administration. Jeg ved, at den høje regering har et udvalg siddende, der arbejder med en rationalisering. Jeg vil håbe, at man ikke viger tilbage for at gennemføre fornuftige forslag, selv om de vækker modvilje nogle steder.

Der kan efter mit skøn ikke være tvivl om, at der i centraladministrationen anvendes overkvalificeret arbejdskraft. Rundt omkring i landet mangler vi i høj grad jurister, men her i København i statens institutioner sidder jurister på pladser, hvor en dygtig kontorist ville gøre god fyldest. I det hele taget tror jeg, at man i højere grad end nu burde bruge den dygtige kontorist på en række stillinger.

I Aktuelt, som jeg går ud fra den højtæredede finansminister læser, var der for et par dage siden en artikel, „Færre ansatte —